

Dragi bratje in sestre!

To jutro vas želim pozdraviti s pozdravom, ki nas ga je naučil naš oče Frančišek: Naj vam Gospod da svoj mir!

Osrednja tema letošnjega kapitlja je odlomek iz Janezovega evangelija: *Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet ...* (Jn 17,18) Zaradi bojazni, da bi se utegnila ta predstavitev spriditi v prazno naštevanje splošnih dejstev, sem se odločil, da se bom pred to skušnjo zavaroval s pogledom na to, kako smo poslani, ne, še manj splošno, kako sem jaz, dobesedno, poslan v svet.

Moje poreklo

Rojen in vzgojen sem bil v tradicionalni rimokatoliški družini, evangelij je bil sestavni del moje mladosti. Besede evangelija smo otroci srkali ne le v cerkvi, v šoli in doma, najbolj pomembno je bilo, da so moji starši **živeli** evangelij. Kdorkoli ju je za kaj prosil, ne glede na njegov status, vero ali karkoli drugega, je vedno dobil pomoč. Nobene prošnje nista zavrnila. Otroci tega nismo jemali kot nekaj samoumevnega. Ko smo bili najstniki, so bile včasih cele nedelje izpolnjene z razpravami o nedeljski božji besedi ali o duhovnikovi pridigi pri jutranji maši. Ker pa smo bili seveda bistri mladostniki, smo hoteli drug drugega prepričati o svojem stališču z mnogimi citati iz Svetega pisma ali kake druge verodostojne knjige. Nič nenavadnega ni bilo, če je zvečer ležalo na mizi štiri ali pet Biblij. Lahko si mislite, da to ni ostalo brez vpliva na nas, mene, brate in sestro. Skoraj vsi smo si izbrali poklice, v katerih služimo in smo ostali aktivni udje Cerkve. V Cerkvi smo ostali tudi po Drugem vatikanskem koncilu, česar ne bi mogli reči za veliko mladih odraslih v tistem času na Nizozemskem.

Sam sem se zaradi svojih talentov, ročnih spretnosti itd. odločil, da bom postal zdravnik, bolj natančno srčni oz. torakalni kirurg. To pomeni, da vsak dan opravljam operacije srca in pljuč. Trenutno sem eden izmed najbolj izkušenih srčnih kirurgov na Nizozemskem, kar pa ni tako težko, saj sem star že 65 let. Naslednje leto se bom moral upokojiti. Ta moja izkušnost pomeni, da so skoraj vsi kirurški posegi, ki jih opravim, komplicirani primeri, s povprečnim delovnim časom 12 ur ali več.

Vidite, to je, na kratko, kako sem bil poslan v svet. In kako sem ravnal z vsem tem, kar sem prejel? Nenazadnje, evangelij pravi: »Komur je bilo veliko dano, od tega se bo veliko zahtevalo.« (Lk 12,48)

Moji vsakodnevni opravki

Leta 1983 sem srečal svojo ženo Marianne in sva se poročila. V svojem skopo odmerjenem prostem času sva aktivna člana naše župnijske skupnosti, Marianne kot članica pevskega zbora in liturgične skupine. Jaz sem član ŽPS in večkrat tudi zaupni svetovalec v primerih spolnih zlorab. Za to delo so se obrnili name pri Združenju katoliških šol v mestu, kjer sem takrat živel. Leta 1997 sva z Marianne prišla v stik s Frančiškovim svetnim redom. Najino prvo srečanje z njim je bilo ustanovitveno srečanje novega bratstva. Dva člana sta naredila zaobljube že pred leti v nekem drugem bratstvu, tu pa so bili še trije na novo zaobljubljeni in tako je bilo pet članov z zaobljubami, kar je bilo ravno dovolj, da so ustanovili novo bratstvo. Midva sva se udeležila tega srečanja kot opazovalca. Že od vsega začetka je duhovni asistent poudarjal, da moramo biti Frančiškovi bratje in sestre v svetu sposobni sami voditi srečanja. Poudarjal je, da so to srečanja OFS. Poudarek je bil na naši svetni duhovnosti. On, duhovni asistent, je lahko le dodana vrednost. To stališče je okrepilo predanost članov. Bratstvo je postalo goreče in danes šteje 22 bratov in sester.

Vendar se je z vključitvijo v OFS najin že tako skromen prosti čas še zmanjšal. Bratstvo ima srečanja vsako prvo soboto v mesecu od 11. do 16. ure. Dve uri nama vzame pot do kraja srečanja in dve nazaj, tako nama mine cela sobota. Vendar sva uspela urediti svoje obveznosti tako, da nisva v dvajsetih letih skoraj nikoli manjkala. Leta 2000 sva z Marianne naredila zaobljube v OFS.

Svojo zaobljubo jemljeva resno. Kadar nameravava kaj kupiti, se vprašava, če to res potrebujeva in če ne bi mogla živeti brez tega. Kupujeva reči, ki so zelo kvalitetne in zato jih lahko uporabljava več let. Poskušava uporabljati ekološke izdelke itd. Nekoliko sva tudi spremenila dnevni urnik, tako da pred zajtrkom začneva dan z delom jutranje molitve iz dnevne liturgije (psalm, branje iz Svetega pisma in nekaj molitev), da tako posvetiva svoj dan Bogu.

Moje delo

Moj delovni dan v bolnišnici se začne ob 7.30. Večino, najmanj tri ali štiri dni na teden, preživim v operacijski sobi, kjer operiram od 7 do 8 ur, izjemoma celo do 12 ali več ur na dan, brez odmora. Večina operacij je na meji mogočega. Naj pojasnim: v naši bolnišnici smo razvili kirurško rekonstrukcijske tehnike srca kot možnost izboljšanja za bolnike v zadnjem stadiju srčnega popuščanja. Ti bolniki bi bili kandidati za presaditev srca, če ne bi bilo pomanjkanja darovanih src. Pomanjkanje src pomeni za te bolnike, da imajo pred seboj le še nekaj mesecev življenja. Lahko si predstavljate, da je vsaka taka operacija zelo tvegana, komplikacije so zelo pogoste in uspešnost vprašljiva, in to predstavlja med operativnim posegom velik pritisk. Kot kirurg senior vodim skupino desetih ljudi – operaterjev in prispevek vsakega izmed njih je resnično življenjskega pomena. Tudi če kdaj grozi, da bo šlo kaj narobe, ne smemo pokazati napetosti ali slabe volje, ker napeto vzdušje lahko povzroči napake.

Vendar tu govorim samo o stresu, ki ga doživlja kirurška ekipa ob takih operacijah. Si lahko predstavljate, kolikšen stres je to za bolnika in njegovo družino? Zaradi tega si vzamemo veliko časa, da se z bolnikom pogovorimo o kirurških in tudi o drugih možnostih, kar je v mnogih primerih v pomoč pri sprejemanju dejstva, da se lahko bolniku stanje zelo poslabša. To »pozorno čakanje«, kot ga pogosto imenujemo, lahko zelo dobro vpliva, če je bolnik zmožen ubesediti svoja pričakovanja. Mislim, da je neznansko pomembno, da smo v pogovoru z bolnikom pozorni na najmanjše namige. Ti drobni detajli včasih pojasnijo, katere so najbolj vredne reči za bolnika v tem obdobju njegovega življenja. Nič nenavadnega ni, če mi tak pogovor vzame uro ali več. Ti bolniki so morda v najbolj ranljivem obdobju svojega življenja, zato imajo pravico, da jim zdravniki posvetimo pozornost, saj so vendar ljudje, ne primeri.

Po celem dnevu operiranja moram isti dan opraviti še veliko reči. Ena izmed njih je diskusija s sodelavci o možnostih kirurških posegov pri drugih bolnikih. Ob mladih sodelavcih, ki se želijo dokazovati, je zelo pomembno, da sem kar najbolj pozoren na dobrobit svojih bolnikov. Poleg tega sem voditelj izobraževalnega programa, s katerim usposabljam naše študente, ki bodo postali srčni kirurgi. To pomeni, da se veliko pogovarjamo tako v skupinah kot s posamezniki o vidikih kirurškega zdravljenja, pa tudi o etičnih vprašanjih, strokovnih standardih in obnašanju, pravno-medicinskih temah itd. Lahko si mislite, da je že skoraj večer, ko imam čas, da obhodim oddelek in obiščem bolnike, ki okrevajo po operaciji. Ti so pogosto čustveno zelo vznemirjeni in polni vprašanj, ki so jih pred operacijo potisnili na stran, saj niso vesdali, ali bo bodo preživeli operacijo ali ne. Mislim, da bi bilo narobe, če bi se samo sprehodil mimo, samo pozdravil z »zdravo«, »kako ste?« ali postal samo za minuto ob njihovi postelji. Ne, poiščem stol, sedem k bolniku, in si vzamem toliko časa, kolikor ga bolnik potrebuje. Ob koncu dneva še pripravim zadeve za naslednji dan. Največkrat potem nimam več moči, da bi se še strokovno

izpopolnjeval, čeravno tudi to spada med moje dolžnosti, ker sem član univerzitetnega medicinskega centra. Nisem napisal doktorske dizertacije, ker se mi zdi pomembneje posvetiti čas bolnikom.

Pred leti sem bil izvoljen za predsednika Nizozemskega združenja srčnih kirurgov, to nalogo sem izvrševal več kot deset let. Poleg tega sem bil in sem še član več narodnih in mednarodnih odborov, ki nadzorujejo kvaliteto in strokovnost ter Evropskega združenja za srčno in žilno kirurgijo (EACTS).

Toliko sem želel povedati o tem, kako opravljam svoj zdravniški poklic, v katerem me navdihuje sv. Frančišek.

O OFS

Kako je z mojo pripadnostjo OFS? Na volilnem kapitlju leta 2002 sem bil izvoljen za predsednika krajevnega bratstva in nato še leta 2005. Tretjič pa nisem mogel biti več izvoljen, ker sem bil na narodnem volilnem kapitlju leta 2008 izvoljen za narodnega predsednika in nato še dvakrat.

V narodnem svetu si prizadevamo za to, da bi koristno uporabili darove vseh članov sveta. Poskušamo ustvariti boljšo povezanost v narodnem bratstvu s tem, da se narodni svet dvakrat na leto sreča s predsedniki vseh krajevnih bratstev. V časopisu našega reda objavljamo prispevke o aktivnostih narodnega sveta in poskušamo biti prisotni na vseh zaobljubah v krajevnih bratstvih. Na vsakem volilnem kapitlju krajevnega bratstva, na vsakem bratskem in pastoralnem obisku sta vsaj dva ali so trije člani narodnega sveta. Okrepili smo odnose z drugimi vejami Frančiškove družine na Nizozemskem. Tega nismo počeli, ker bi imeli člani narodnega sveta preveč časa. Večina izmed njih usklajuje dejavnosti narodnega sveta z vsakodnevnimi obveznostmi. Na zadnjem volilnem kapitlju smo se prepričali, da naše napore zelo cenijo, ne samo bratje in sestre OFS, ampak tudi bratje in sestre prvega in drugega reda.

Počasi končujem osebno stran predstavitve. Če imate slučajno občutek, da sem zelo zadovoljen sam s seboj, dovolite, da takoj popravim ta vtis. Ravno nasprotno, zelo pogosto si ponavljam besede sv. Frančiška, ki jih je izrekel v zadnjem obdobju svojega življenja: »Začnimo torej, bratje, služiti Gospodu Bogu, kajti do sedaj smo storili malo ali nič.«(1Celano 103)

Sledi nadaljevanje ...

Prevedla in priredila Doroteja Emeršič